

عنوان مقاله:

بررسی بیان مارکرهای سیکلو اکسیژناز II و p-53 و ارتباط آن ها با بقاء 5 ساله در بیماران مبتلا به لنفوم هوچکین

محل انتشار:

مجله پزشکی بالینی ابن سینا، دوره 19، شماره 2 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسندگان:

عفت عبدلی - دستیار گروه پاتولوژی دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی همدان

علیرضا راستگویی حقی - استادیار گروه پاتولوژی دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی همدان

سعادت ترابیان - استادیار گروه پزشکی اجتماعی دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی همدان

خلاصه مقاله:

مقدمه و هدف: لنفوم هوچکین حدودا یک درصد همه کانسرها را شامل می شود. سیکلواکسیژناز 2 (COX2) آنزیم سیتوپلاسمی است. انکوژن ها و فاکتور رشد باعث بیان بیش از حد COX2 می شوند. COX2 مهار کننده آپوپتوز است. جهش در ژن سرکوب کننده تومور p53 شایعترین تغییر ژنتیکی در بین تومورهای انسانی است. این مطالعه به منظور تعیین فراوانی COX2 و p53 و مقایسه بیان آن در بین انواع مختلف زیرگروههای لنفوم هوچکین و بررسی بقاء 5 ساله انجام شده است. روش کار: در این مطالعه توصیفی مقطعی 62 مورد لنفوم هوچ کین از انواع مختلف نمونه های سنجش آسیب شناسی بیمارستانهای همدان قبل از سال 1384 مورد بررسی قرار گرفتند، در مورد هر نمونه سن، جنس و زیر گروه تومور ثبت شد. بیان p53 و COX2 به روش ایمونوهیستوشیمی ارزیابی گردید و شدت درجه بیان در موارد مثبت بررسی شد. نتایج: میانگین سنی بیماران مبتلا به لنفوم هوچکین 41 ± 16 سال بود. 79% بیماران مبتلا به لنفوم هوچکین برای p53 ایمونوراکتیو بودند. در این مطالعه میانگین سنی افرادی که فوت کرده اند بیشتر از میانگین سنی افراد یست که زنده بوده اند که این تفاوت از نظر آماری معنی دار بوده است. سیکلواکسیژناز 2 در 24% افراد مبتلا به لنفوم هوچکین کلاسیک ایمونوراکتیو بوده است. نتیجه نهایی: با توجه به بیان p53 و COX2 در انواع مختلف لنفوم هوچکین و عدم تفاوت معنی دار در بیان مارکر p53 و COX2 بین انواع مختلف آن، چنین برداشت می شود که نقش مهمی در پیش آگهی لنفوم هوچکین ندارند.

کلمات کلیدی:

بیماری هوچکین، ژن p53، سیکلواکسیژناز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/570391>

